

λαν.) ἀπιστὰ Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) ἀδισθὰ Α. Κρήτ. ἀπιστὰ Δ. Κρήτ. 'πιστὰ Ἡπ. 'ψτὰ Ἡπ. δπιστὰ Ἡπ. οὐψτὰ Ἡπ. 'πισιδὰ Κρήτ. ἀσιτ-τία Καλαβρ. (Καρδ.) ἀτσιθ-θία Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀσιτ-τία Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) 'τσιτ-τία Απουλ. (Καλημ.) ἀφιφά Αἰγιν. Κύθηρ. ἀφιφία Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) ἀψιφὰ 'Αθῆν. Ἀττικ. Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Κάλυμν. Κέρκ. Κύπρ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Σουδεν. Τρίκκ.) Σκῦρ. Χίος (Μεστ. Νένητ. κ.ά.) — ΠΓεννάδ. 164 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. ἀψιφ-φὰ Εὐβ. (Κύμ.) σαιψιφὰ Κύπρ. 'ψιφά Αἰγιν. Πελοπν. (Λεῦκτρ.) 'ψιφὰ Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ. Λογγ. Μεσσ. Παππούλ. Οἶν. Χατζ.) 'ψαφὰ Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀψινθία, παρ' ὃ καὶ ἀψινθία. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀψιθία καὶ παρὰ Βλάχ. Τὸ ἀπιστὰ κατὰ μετάθ. τοῦ ι ἐκ τοῦ ἀψιθία = ἀπισιθία. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/17) 179.

1) Τὰ φυτὰ ἀψίνθιον ἢ ἀρτεμισία (artemisia absinthium), συνών. ἀγρίαψιθία, καὶ ἀψίνθιον τὸ θαμνώδες (artemisia arborescens), συνών. ἀγιοβότανο, γένεια τοῦ γέρου, τοῦ γένους τοῦ ἀψινθίου ἢ ἀρτεμισίας (artemisia) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), ἀντιπυρετικὸν βότανον σύνθηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Φρ. ἐπὶ πραγμάτων πικρῶν: Τὸ στόμα μου εἶναι ἀψιφὰ ΠΝιρβάν. Θέατρ. 1,163 Ἀψιθία εἶναι τὸ κρασί ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 49. Συνών. ἀψίδι, ἄψιθος. 2) Τὰ ὅμοια πρὸς τὴν ἀψιθιαν φυτὰ τοῦ γένους (achillea) τῆς αὐτῆς τάξεως τῶν συνθέτων ἀχίλλειος ἢ σκιαδιοφόρος (achillea umbellata) καὶ ἀχίλλειος ἢ μηρινθώδης (achillea setacea). [**]

ἀψίδι τό, ἀμάρτ. 'ψιδι Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀψινθιον.

1) Ἀψιθία 1, ὁ ἰδ.

ἀψιθία ἢ, ἀμάρτ. ἀψιφία ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,247.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀψιθία καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἡ ὁσμὴ τῆς ἀψιθίας.

ἄψιθος ὁ, ἀμάρτ. ἄψηφος Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) ἄψφους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄψινθος.

1) Ἀψιθία 1, ὁ ἰδ., Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) 2) Ἐπιθετικ., πικροξίνος Ἡπ. (Ζαγόρ.): Φρ. Τοῦ κρασί εἶναι ἄψφον.

ἀψίδθυμος ἐπίθ. Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπόθυμος Ἀνδρ. Εὐβ. (Πλατανιστ.) Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Κρήτ. (Σητ. Χαν. κ.ά.) Κύθηρ. Κύθν. Κύπρ. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Σύμ. Σῦρ. Χίος — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀπόθυμος Σίφν. ἀπόθυμος Μύκ. Σκῦρ. ἀπόθυμους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 'πόθυμος Εὐβ. (Πλατανιστ.) 'πόθυμους Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψύς καὶ τοῦ οὐσ. θυμός. Ὁ τύπ. ἀπόθυμος καὶ παρὰ ΓΧορτάτζ. Ἐρωφίλ. πρᾶξ. Δ στ. 75 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.)

1) Εὐδέαπτος, ὀξύθυμος, ὀργίλος ἐνθ' ἄν.: Ἀψίδθυμος ἄνθρωπος Τραπ. Ἀπόθυμος εἶναι καὶ δὲν εἶναι γὰρ τοῦ πῆλ κἀνείς λόγο Σητ. Συνών. ἀναφτερός 2, ἀρέθυμος 2, ἀψιαίματος, ἀψίχολος, ἀψύς 1. 2) Ὁ ταχύς εἰς ἐργασίαν Σῦρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κάρπ.

ἀψικευτος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψικευτός < ψικεύω.

Ὁ μὴ προπεμφθεὶς μὲ τιμητικὴν συνοδείαν,

ἀψικλωστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀψύς καὶ κλωστός.

Ὁ πυκνῶς κλωσμένος, ἐπὶ νήματος.

ἀψιλία ἢ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄψιλος.

*Ἐλλειψις χρημάτων: Ἐχω ἀψιλία. Ἐχει πάλι ἀψιλίες. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνημπορία 2.

ἀψιολόγητος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψιολογητός < ψιολογῶ.

Ὁ μὴ ἐξετασθεὶς λεπτομερῶς: Ὅλα τὰ ψιολογεῖ, δὲν ἀφίνει τίποτε ἀψιολόγητο.

ἄψιλος ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ψιλὰ = χρήματα.

Ὁ μὴ ἔχων παντελῶς χρήματα: Εἶμαι ἄψιλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπένταρος.

ἀψιμάδι τό, ἀμάρτ. ἀψιμάδ' Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ.) ἀψουμάδ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄψιμο καὶ τῆς καταλ. -άδι.

1) Σπινθήρ Πόντ. (Σάντ.) 2) Ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ καιομένου ξύλου παραγομένη τέφρα Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ.): Τίναξο τὸ δανλὶ ἄς ροῖζ' τ' ἀψιμάδ' Ὁφ. Συνών. ἀψιμήτρα 3, ἀψιμίτσα 3.

***ἀψιμαδόπουλλον** τό, ἀψουμαδόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀψιμάδι διὰ τῆς καταλ. -πουλλον.

Μικρόν, ὀλίγον ἀψιμάδι 1, ὁ ἰδ.

ἀψιμαρεῖο τό, Πόντ. (Ὁφ.) ἀψομαρεῖο Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄψιμο καὶ τῆς καταλ. -αρεῖο.

1) Ἐστία ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ παρὰ τὴν ἐστίαν μέρος τῆς οἰκίας ἐνθ' ἄν. Συνών. γωνιά, παρακαμίνι, παραστιά.

ἀψιματένιος ἐπίθ. ἀψιματένης Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀψιμένος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄψιμο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος. Τὸ ἀψιμένος ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς.

1) Πύρινος ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀψιματένον τὸ ποτάμ' Τραπ. Ἀψιματένον βρεθὲν γὰρ βρέθ' ἀπάν'-ι-σ'! (ἀρά) Χαλδ. 2) Μεταφ. δραστήριος, ἐνεργητικὸς Πόντ. (Κερασ.)

ἀψιμήτρα ἢ, Πόντ. (Ἀργυροῦδ. Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.) ἀψιμήτρά Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄψιμο καὶ τῆς καταλ. -ήτρα.

1) Φωσφορισμοὶ τῆς θαλάσσης Πόντ. (Κοτύωρ.) 2) Τὸ ἐντομον πυγολαμπὶς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀψιμίτσα 2, κολολάμπης, κολολαμπριά, κολοφεγγοῦσα, κολοφωτιά, λαμπερίδα, λαμπρινίτσα, σπιθούρα, σπιθούρι. 3) Ἀψιμάδι 2, ὁ ἰδ., Πόντ. (Χαλδ. Κερασ. κ.ά.)

ἀψιμίτσα ἢ, Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. 437.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄψιμον διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

1) Μικρὰ πυρὰ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) 2) Ἀψιμήτρα 2, ὁ ἰδ., Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Βλαστ. 3) Ἀψιμήτρα 3, ὁ ἰδ., Πόντ. (Κερασ.)

ἄψιμο τό, πολλαχ. ἄψιμον Κάρπ. Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄφτω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ ἀνάμμα τῆς φωτιᾶς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀψιμο τῆς φωτιᾶς - τοῦ φούρνου - τῆς καντήλας κττ. πολ-

